

>> Cartell de la Fira de Nadal de Ripoll.

hi va haver més concerts, animació i una àrea de furgoteques (*food trucks*); a Sant Joan de les Abadesses, una variada diversificació d'activitats, que incloïen des de tallers de decoració nadalenca fins a música, arbres dels desitjos, cagada del tió per a la mainada, etc.; a Campdevànol, una mostra pessebrística a la torre Mossèn Tor; a Campelles,

tot de tallers, com ara El Gourmand; a Ribes de Freser, un seguit d'activitats que es van repartir al llarg de tot el mes de desembre, l'encesa de la il·luminació nadalenca, la quina, etc. També cal fer esment de la pujada de pessebres a diversos cims de la comarca. Els més matiners van ser el CEE Ripoll i la UE Sant Joan de les Abadesses, que el dia 1 de desembre els van dur a Sant Amand i al Taga, respectivament. Posteriorment, es van afegir a pujar els seus pessebres a les muntanyes dels seus termes Vallfogona de Ripollès; Planoles, al puig de Dòrria; Pardines, al Tos, o Campdevànol, al Costa Pubilla.

LA SELVA

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

La Fundició no es fon | Des de fa trenta anys, La Fundició és un grup integrat per nou amics que es troben i retroben pel gust de mantenir una

amistat adquirida en anys estudiantils i professionals i regalar-se —probablement, en un dinar ben guisat i regat— una obra artística seriada encarregada a un artista gironí. Enguany, al Museu Etnogràfic del Montseny - La Gabella d'Arbúcies han mostrat al públic les obres que han acumulat en trenta anys de vida i que, en conjunt, són un tresor, sigui per la bellesa, sigui per la varietat, sigui per la vertebració iconogràfica, sigui per un valor preciós: ser part d'una societat civil que sense escarafalls ni subvencions treballa per l'art i la companyonia sense subterfugis. Uns amics i acompanyants que retornen part dels seus guanys a la societat, i amb aquesta voluntat han pogut fer donació a la ciutat de Girona de les escultures públiques de Mim Juncà o Àlex Nogué, que l'enriqueixen. A La Gabella han resumit les tres dècades en una deliciosa exposició on preval la transversalitat i qualitat dels artistes gironins, amb una acurada i equilibrada reproducció d'obres noucentistes o fotografies antigues o amb obres de rabiosa

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > MONTERRAT BONVEHÍ ROSICH,
resident a Saint Louis (Estats Units)

Ser arquitecte durant la crisi del 2016 no va ser fàcil. Jo vaig tenir la sort de no viure-ho tan de prop. Aquella tardor vaig començar una experiència temporal com a professora visitant en una universitat dels Estats Units. El que havia de ser temporal, però, s'ha convertit en gairebé deu anys de vida a l'estranger.

Durant tots aquests anys he treballat en diferents institucions acadèmiques: la Universitat de Virgínia, una de les més antigues d'Amèrica, el fundador de la qual va ser Thomas Jefferson; la Universitat de Harvard, a Cambridge, i, actualment, la Universitat de Washington, a Saint Louis, Missouri.

Sovint se sent a parlar de la inversió espectacular en recerca i desenvolupament que es duu a terme als Estats Units, i és ben cert. Els que coneixem les institucions d'ensenyament supe-

>> D'esquerra a dreta: Fermí Tarrés, Joan Pluma, Pep Casas, Joan Boadas, Josep M. Oliveras, Joan Plana, Jesús Sánchez, Pere Siqués i Manel Rueda.

actualitat. Dels nou integrants actuals de La Fundició, quatre procedeixen de la Selva, però cap dels artistes de la mostra ho és. Qui sap si mai s'expandiran amb artistes del sud, de la Selva... I amb una *fundidora*?

La lluminositat lloretenca de Joan Domènech | Correu, descarregueu-vos el magnífic catàleg que s'ha editat

per commemorar l'Any Joan Domènech (<https://www.anydomenech.cat/exposicio>), l'immens personatge lloretenc que neutralitzava i naturalitzava la terra i la mar de Lloret des de l'Ajuntament en els moments de la implosió turística, o des del seu despatx de polític a la Diputació o a la Generalitat. O el personatge que va recollir dades arqueològiques dels ancestres lloretencs més reculats; que es va barallar amb tota mena d'estats polítics i econòmics en temps de gran dificultat; que va ser un recordat mestre d'història a l'ensenyament; que va crear i va ser part d'una família que s'estimava a mort; que va *sonetitzar* moments i persones; que va ser sardanista en el sentit més ampli que es pugui imaginar, historiador de la música i radiofonista, i també organitzador, editor, a voltes navegant, amable, benhumorat, microscòpicament rancuniós, així com cronista en aquesta secció de la REVISTA DE GIRONA que se m'ha traspassat, i que va generar sinergies per a la Catalunya que tant s'estimava. Una Catalunya, un Lloret de Mar, que, amb

models com Joan Domènech, és i serà invencible.

Miscel·lània de la Selva | Encara que no sembli una notícia brillant, sí que ho és: des d'ara, es poden consultar els llibres d'actes de tots els ajuntaments selvatans, fins a l'any 1977, al portal Arxius en línia (excepte els de Blanes i Lloret de Mar, es fa la cerca al web dels arxius municipals). La digitalització ens apropa a l'estudi de la nostra comarca des de casa.

Consultada una font de gran credibilitat, l'insubstituïble Pere Serra, *en Fontdeglòria*, el dia 18 de desembre, la capacitat de Susqueda es movia entre el 34 i el 35 %, 82,36 hm³, i a Santa Coloma de Farners, amb una mitjana anual de pluja de 833 litres, l'any 2024 es va ultrapassar aquesta xifra, amb 836 litres. Però no cal tirar coets: és una pau seca!

I els pescadors de Blanes, com els d'altres llocs de la costa gironina, tremolen amb les directives que Europa vol introduir al sector primari. Quin futur els espera, a l'arrossegament i a les confraries? I a l'entorn del peix? I al peix mateix?

rior dels Estats Units sabem que els investigadors hi estan molt ben tractats i pagats! Tanmateix, del que no es parla gens és dels crèdits desorbitats que els estudiants necessiten per poder fer una carrera ni del deute monstruós que acumulen i que els acompanya durant gran part de la seva vida productiva.

Jo soc fruit de la universitat pública catalana, on vaig estudiar arquitectura, que és una de les carreres amb més prestigi a Europa i el món. Una carrera que exigeix molt rigor, creativa però alhora amb una sòlida base tècnica, i que em va donar els coneixements suficients per poder exercir de professora en una de les millors universitats del món durant sis anys.

El sistema educatiu a Catalunya, pràcticament gratuït, i les seves institucions acadèmiques públiques, si es comparen amb l'estàndard de matrí-

cula nord-americana, perfectament poden equiparar-s'hi. I per si us pregunteu si l'ensenyament en aquestes institucions és, respecte a una universitat pública catalana, deu o fins a cinquanta vegades millor —depenent de l'exclusivitat de la institució—, la meua resposta honesta i directa és: no.

Ara que soc mare —encara que, de moment, buscar universitat per a l'Ona encara queda molt lluny—, no podria pensar en cap lloc millor per estudiar i viure que l'Europa occidental que anomenem del *benestar*. Les nostres institucions acadèmiques, malgrat els nombrosos defectes que tenen, segueixen proporcionant serveis de qualitat a l'abast de la majoria.

I no voldria acabar sense fer un agraïment sincer i majúscul a tot el professorat que vaig tenir durant la

meua formació, i a tots els col·legues que actualment treballen a les nostres universitats públiques. Sense ells, que tenen un sou que està molt per sota del que es mereixen, no hi haurà futur acadèmic per a tothom.

Visca la universitat pública!

No es parla gens dels crèdits desorbitats que els estudiants necessiten per poder fer una carrera als Estats Units ni del deute monstruós que acumulen